

ПОЕЗІЯ ПЕРІОДУ НАШИХ 1920-х

***

Мене зелених ніг,
тіль тюль люля хміль.
О, хто зазирає ввечері на зорі
в хвиль сльотну толь?

Маг гамм втом —
гілля хили чоло.
Лягай, гаї лагун
на килим, легінь лон.

О коло, локон лих
у голих ніг і мхів твоїх.
Не келих хилить літо то —
а плахту,
не конопель стон —
жах туг —
тінь туг.
Коло плеса оплетено тло
навкруг.
Плахта гам.

1923

Цирк

скок
скок ЕКСЦЕНТРИКИ

перекувирк

все-таки

геть трико

НОГИ ВИЩЕ ГОЛОВИ.

всякі секи тюкань

Карком втру.

викликаю тільки гру

ТІЛЬКИ трюк.

з смерковим какаду

в трик-трак

прийду

без брюк

а так

ЦЕ ГРА

ЦЕ ТРЮК

не тік аттак.

вибрик,

карабкається вибрик

по ливні на дах сердець.

теліпається душ колібрі
далеко десь.

ВИБРИК.

тільки вибрик.

тільки ляльки ки - ки - мор.

пікантна весна, мов сир брі

і диктові жмихи з блох.

підтющем

гоп - са - са

серце

лицаря

дзенькоти ляпаса

скоками

шпіцами

гикати, окати.

ЦЕ ШКІЦ?

ТАК.

в пики голих фей

блощицею брика матюк.

розкручений очкур галіфе.

сальто-мортале.

ТРЮК.

картатим скакуном захрюкаю

на скумливі шпальти.

ТІЛЬКИ ТРЮК.
ТІЛЬКИ САЛЬТО.

гикавка

капкою

кука

в фейверк

смерк.

кrapка

як дика мука

далі

СМЕРТЬ.

ГП.

ляк

мук

душ

стек

цвях

в сміх

пик

джаз

зойк

спраг

кульш.

ніч

блідь

блим

зик.

ГП.

СТОРЧ

канкан душ

випнутих душ пікапу

смерч

сій сміх

на лошачий скуйовджений груп.

сонця

цяцьки цькуй

в гору втік хвіст

Я

ЦИБАТИЙ ЦВІРКУН

сонячної кувиркної гри.

зойк

стій пропелер

махаон дум

ОЙ

пне крізь пельку

лякливий какаду.

душу шкереберть

серце нічичирк.

ЦЕ

ЦИРК

ТАМ

СМЕРТЬ.

Сонет

Мої гріхи, і хиби, й менші вадки
Ти в пам'яті даремно бережеш.
Чому ти поруч з горестями все ж
І про щасливе не цінуєш згадки?

Навіщо ти на сцену без оглядки
Виводиш прикрих спогадів кортеж?
Є правда в них, і справедливість теж,
Але ж не тільки помилки й накладки.

Були у нас і спільні круговиди,
І радощі, і клопоти, і біди,
Тож дóкори обом не до лица.

Ходім і далі, як ходили вперше,
І, може, один одного підперши,
Закохано ми дійдем до кінця.

Зі збірки «Різьблена тінь» (1927)

Осіньна путь

Осіньна путь, і мряка пелехата.
Рипить понад шляхом старий понурий дуб,
І листя дня, зів'яле та латате,
Прослалось стріхами обідраних халуп;
Ми край села присіли зачекати
На вітром звалений, грабовий голий слуп.
І туга скрізь, і бачу тугу ту ж
У сірих ямах зшерхнутих калюж.

В полях туманних бився у тривозі
Холодний день, і жаль, хоч в душу стрель,
На серце впав. Ішли ми по дорозі
Серед пустельних і сумних земель.
Хтось в далечі торохкотів на возі,
Спужав туманом лан забутих конопель.
І вітровіння скрізь, і шелестіння скрізь
На пустищах полів, на пагорбах узлісь.

Звідкіль прийшли такі вітри старечі,
До нас вони прилинули відкіль?